

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 122.319 van 27 augustus 2003  
in de zaak A. 101.984/XIV-2735.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaat D. DE KEUSTER,  
                  kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,  
                  Brederodestraat 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :  
1.   de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,  
2.   de minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 19 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat D. DE KEUSTER verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 22 maart 2000 en zich vluchteling verklaart op 23 maart 2000; dat op 17 april 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 19 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

"Betrokkene werd verhoord op 7 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Arabische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. De Keuster.

Betrokkene verklaarde dat hij geboren is in Mogadishu (Somalië), de Somalische nationaliteit bezit en behoort tot de clan Ali Mahdi Mahammed. In 1991, twee of drie maanden na het uitbreken van de oorlog, werden zijn vader, die tot de partij van Ali Mahdi Mohammed behoorde, zijn twee broers, zijn moeder en zijn oom door onbekenden gedood. Dezelfde dag vluchtte betrokkene in het gezelschap van een Somalisch-Jemenitische vriend van zijn vader, A.A.H., per boot met Jemen. Daar vestigden ze zich in Harad, vlakbij de grens met Saoedi-Arabië. Op 10 maart 2000 stierf A.A.H.. Met het geld dat A.A.H. hem net voor zijn dood had gegeven, reisde betrokkene de volgende dag in het gezelschap van een begeleider per boot naar Djibouti. Van daaruit reisde hij per auto naar een Spaans gebied in Marokko. Daar nam hij een boot naar Spanje, van waaruit hij zijn reis per vrachtwagen verderzette. Op 22 maart 2000 kwam hij in België aan, waar hij de volgende dag asiel aanvraagde.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene het geenszins aannemelijk maakt dat hij, zoals hij beweerde, afkomstig is uit Mogadishu en de Somalische nationaliteit bezit. Zo stelde hij tijdens het verhoor in dringend beroep geen Somalisch te spreken (p. 1 en 2 van het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal), terwijl deze taal door alle clans in Somalië wordt gesproken (Barbara F. Grimes, *Ethnologue, Languages of the World*, Summer Institute of Linguistics, 13de editie) en hij tot hij acht jaar oud was in Mogadishu woonde (p. 1). Verder verklaarde hij tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken niet te weten tot welke etnische groep hij behoort (punt 42 van het verhoorverslag, dd. 17 april 2000). Voor het Commissariaat-generaal beweerde hij tot de clan Ali Mahdi Mahammed te behoren (p. 1), terwijl hij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelde tot de Hawiye clan te behoren (punt 10 van de vragenlijst, ingevuld dd. 28 april 2000). Toen hij tijdens het verhoor in dringend beroep met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, stelde hij dat Hawiye de nieuwe benaming is voor de clan Ali Mahdi Mahammed. Op de vraag sinds wanneer dit het geval zou zijn, moest hij het antwoord schuldig blijven (p. 1). In elk geval strookt zijn bewering dat Hawiye en Ali Mahdi Mahammed twee mannen voor dezelfde clan zijn niet met de werkelijkheid. Ali Mahdi is de naam van een factieleider van de Hawiye Mgal-clan. Bovendien beweerde hij van een 'blanke', Arabische clan afkomstig te zijn, terwijl de Hawiye emische Somali 's

zijn (Guido Ambroso, Somali 's in the Horn of Africa, UNHCR). Tevens kende betrokkene naast de wijk Hamarweyne geen enkele andere wijk in Mogadishu (p. 1). Ook kon hij naast zijn eigen clan geen enkele andere Somalische clan correct opnoemen. Hij maakte weliswaar melding van de clan Mohammed Syad Barre (p. 1), doch dit is in werkelijkheid de naam van de voormalige president van Somalië en geen clan (UNHCR Refworld). Hoe dan ook is betrokkene niet in het bezit van enig document dat zijn nationaliteit kan staven. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door zijn nationaliteit en identiteit te verhullen.

Ook brengt betrokkene geen enkel element naar voor dat getuigt van aanwijzingen voor een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Hij maakte immers noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal enige melding van persoonlijke problemen in Jemen, het land waar hij volgens zijn verklaringen de voorbije negen jaar verbleef. Wat de redenen voor het vertrek uit Jemen betreft, maakte hij enkel melding van het feit dat vele Jemenieten gewapend rondlopen en er veel conflicten zijn tussen de verschillende clans (p. 3, 5 en 6). Op de vraag welke clans elkaar bestrijden in de regio waar hij gedurende bijna tien jaar verbleef, moest hij het antwoord echter schuldig blijven (p. 6). Op de vraag door het Commissariaat-generaal waaruit zijn vrees bestaat hij een eventuele terugkeer naar Somalië, verklaarde hij enkel dat hij er geen familieleden meer heeft en dat hij zou kunnen gedood worden (p. 3, 5).

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van het relaas van betrokkene ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden en hiaten. Zo maakte hij pas tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal voor de eerste keer melding van het politieke engagement van zijn vader in de partij van Ali Mahdi Mohammed (p. 2). Ook verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn familie, op 27 januari 1991 werd gedood en hij op 28 januari 1991 (punt 41) vanuit Boossaaso per boot naar Jemen reisde (punt 42), terwijl hij voor de Commissaris-generaal stelde dat hij dezelfde dag van de moord op zijn ouders vanuit Mogadishu de boot nam. Verder kon hij tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal de moord op zijn familie niet nauwkeuriger dateren dan twee of drie maanden na het begin van de oorlog (p. 3). Ook verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 14 maart 2000 uit Jemen vertrok (punt 41), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal verklaarde, dat A.A.H. op 10 maart 2000 stierf en hij de volgende dag Jemen verliet (p. 4).

Hoe dan ook is betrokkene niet in het bezit van enig document dat een controle van zijn reisweg mogelijk maakt. De verklaring van betrokkene zonder enig document van Jemen naar Djibouti en vervolgens over het vasteland naar Marokko, van Marokko naar Spanje en vanuit Spanje naar België te zijn gereisd (p. 5), is weinig aannemelijk. Zijn bewering niet te weten door welke landen hij reisde tussen Djibouti en Marokko, in welk Spaans deel van Marokko hij de boot naar Spanje nam en door welke landen hij vervolgens naar Europa reisde, (p. 4), getuigt van een gebrek aan medewerking om de reisweg vast te stellen en houdt dientengevolge eveneens een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Tenslotte bevat het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door zijn het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

"schending van artikel 52, § 1, 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 6, § 1 E. V. R. M.-verdrag

doordat,

De Commissaris-generaal reeds in de ontvankelijkheidsfase de gegrondheid van de aanvraag ten volle beoordeelt en zich niet beperkt tot de loutere ontvankelijkheid van de aanvraag; terwijl,

een beroepsmogelijkheid over de ontvankelijkheid bij een onafhankelijke instantie moet worden voorzien;

zodat,

het recht op een eerlijke behandeling van de asielaanvraag is geschonden doordat het onderscheid tussen enerzijds het onderzoek naar de ontvankelijkheid en anderzijds het onderzoek naar de gegrondheid niet wordt gerespecteerd.

Toelichting bij het middel,

Zoals uw Raad bekend is, bestaat de procedure tot erkenning als vluchteling uit twee fasen met name de ontvankelijkheids- en de gegrondheidsfase.

Het Ministerie van Binnenlandse Zaken, m.n. de Dienst Vreemdelingenzaken, oordeelt over de ontvankelijkheid van de vordering. Tegen een negatieve beslissing kan een dringend beroep worden ingesteld bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit dringend beroep behoort tot de ontvankelijkheidsfase.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen is bevoegd in de gegrondheidsfase. Tegen een negatieve beslissing staat een beroep open bij de Vaste Beroepscommissie.

In casu spreekt de Commissaris-generaal zich in de ontvankelijkheidsprocedure reeds uit over de gegrondheid. De gehele motivering bevat enkel elementen ten gronde.

De wet van 6 mei 1993 heeft weliswaar in artikel 52, § 1 en 7/ toegevoegd dat stelt dat: 'Wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, er(n)stige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Internationaal Verdrag.'

Het begrip 'kennelijk onredelijk' is hier echter cruciaal. Een loutere afwijzing van de aanvraag op inhoudelijke elementen van het dossier maakt immers inbreuk op het fundamenteel recht op een eerlijk proces en het gelijkheidsbeginsel aangezien de weigeringsbeslissing voor deze categorie van asielaanvragers in de ontvankelijkheidsfase reeds op de gegrondheid is gebaseerd. Dit artikel kan dan ook in een grondwetsconforme interpretatie niet anders worden uitgelegd dan dat op de Commissaris-generaal een bijzondere bewijs- en motiveringsplicht rust indien hij zich op deze bepaling wenst te beroepen. Deze kennelijke onredelijkheid moet zeer duidelijk worden aangetoond. De bestreden beslissing toont niet aan dat de aanvraag kennelijk onredelijk is en vermengt aldus de ontvankelijkheids- met de grondheidsfase.”;

## 2.2.

Overwegende dat artikel 6, § 1, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep, tegen een beslissing over een asielaanvraag, zoals in casu; dat de schending van voormelde bepaling derhalve niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd;

Overwegende dat de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal de mogelijkheid bieden om een bevestigende beslissing te nemen inzake de onontvankelijkheid van een asielaanvraag op basis van de bedrieglijkheid of de kennelijke ongegrondheid ervan; dat een onderzoek in de ontvankelijkheidsfase door de commissaris-generaal, waarbij wordt besloten tot de bedrieglijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van een asielaanvraag noodzakelijkerwijze een vergelijking inhoudt van de verklaringen van de betrokkene met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn; dat daarbij dient te worden onderzocht of er redelijkerwijze van uit mag worden gegaan dat de feiten die de asielaanvrager naar voren brengt tijdens zijn asielaanvraag, waarachtig

zijn en beantwoorden aan de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève; dat indien uit dit onderzoek blijkt dat de verstrekte gegevens niet redelijkerwijze onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag zijn te brengen, kan worden besloten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat de Raad van State niet bevoegd is om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid doch enkel om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat de verzoekende partij zich beperkt tot de bewering dat de bestreden beslissing slechts een motivering ten gronde bevat, waardoor het onderscheid tussen de ontvankelijkheids- en de gegrondheidsfase niet zou zijn gerespecteerd; dat zij echter niet aangeeft op welke wijze dat in concreto zou zijn gebeurd noch de vaststellingen van de commissaris-generaal weerlegt; dat de verzoekende partij met dergelijke algemene beweringen niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissing de grenzen van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem krachtens de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is toegekend, heeft overschreden noch dat hij de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen; dat het middel in die mate ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op  
zevenentwintig augustus tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,

M. MILOJKOWIC,

toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. MILOJKOWIC.**

**C. ADAMS.**